

**שתהא שחיטתו מטהרת מליקתו
מטומאתו?!**

והשתא דילפינן בקל וחומר ששחיטת עוף חולין טריפה מטהרתו מטומאתו, ילפינן בבנין אב למליקת עוף טריפה בקדשים שמליקתו מטהרת אותו:

מה מצינו בשחיטתו של עוף חולין שהיא מכשרתו לאכילה כשאינו טריפה, ומטהרת טריפתו מטומאתו, אף מליקתו בקדשים שהיא מכשרתו באכילה [בחטאת העוף] כשאינה טריפה, תטהר המליקה את טריפתו מידי טומאתו!

רבי יוסי אומר: דיה לנבלת עוף טהור שתהא כנבלת בהמה, (16) שהואיל ולמדנו את דין טהרת עוף טריפה מבהמה שנטהרת טריפתה בשחיטה, דיו לעוף הבא מן הדין של בהמה להיות כנידון, מה בהמה רק שחיטתה מטהרתה ולא מליקתה אף בעוף יש לומר ששחיטה בלבד תטהר טריפה ולא מליקה. (17)

נמצינו למדים שלש שיטות בדין שחיטה

ומליקה של עוף טריפה בכדי לטהר מנבילה:

לרבי מאיר — בין שחיטה בחולין ובין מליקה בקדשים מטהרת אותו.

לרבי יהודה — בין שחיטה ובין מליקה אינה מטהרת.

לרבי יוסי — שחיטה מטהרת בעוף חולין אבל אין מליקה מטהרת במוקדשין.

גמרא

ותמהינן על הא דפליג רבי מאיר על רבי יוסי דאמר "דיו": וכי רבי מאיר לא דריש למידת "דיו לבא מן הדין להיות כנידון"? והא "דיו" — דאורייתא הוא?!

דתניא בברייתא דרבי ישמעאל: בי"ג מידות התורה נדרשת, וקל וחומר הוא אחד מהן: מדין קל וחומר כיצד? דהיינו: מנין שהתורה ניתנה להדרש במידת קל וחומר? (18)

לטהר מידי טומאת נבלה אבל אינה נחשבת "שחיטה המתרת באכילה" וע"כ גם מבואר בחולין דשחיטת טריפה אינה מתירה בן פקועה באכילה דאין כאן דין שחיטה לענין היתר אכילה אלא רק לטהר מנבלה, ובוזה פליגי התנאים במתני' דלרבי מאיר גם שחיטה וגם מליקה מתירים מטומאת נבלה, ולרבי יוסי רק שחיטה ולא מליקה, ואם כן זה שצריך פסולו בקודש הוא בהל' קדשים אבל כשבא רק לטהר מנבלה אינו צריך לפסולו בקודש.

18. הביאור הוא ע"פ פי' רש"י דקושיית הגמרא היא מנין למידת ק"ו, ובכתבי הגרי"ז ביאר

16. הקשה השפ"א דאיבעיא ליה למימר דיו אף לענין שחיטה, דמה ששחיטה מטהרת נבלת בהמה הוא רק לטהר מטומאת מגע ומשא אבל אינו מלמד לטהר מטומאת בית הבליעה. ובאמת דאי אמרינן הכי הוי דיו למיפרך ק"ו ולא אמרינן ככה"ג דיו.

17. בכתבי הגרי"ז הקשה אמאי נקט ר"י לטעמיה משום דיו למעט מליקה בטריפה, תיפו"ל מהא דאמרינן במתני' לעיל דאם אין פסולו בקודש אין מליקה מטהרתו מלטמא בבית הבליעה.

וביאר הגרי"ז שכל שחיטת טריפה היא רק